

TIDEN OCH EVIGHETEN

I tider som flytt har ingen tänkt sig att det skulle komma en dag, då var man började fundera över vad ordet "tid" innebar. Alla har accepterat det förhållandet att tiden finns, det hör den filosofiska kategorien till att analysera begreppet, frågan skulle hos de flesta studsas tillbaka såsom meningslös. Men inga tillstånd varar beständigt, det kommer dagar, så man börjar efterforska innebörden i många av de ting, som alltid brukats, men aldrig blivit föremål för studier av lekmannen.

När något nytt skall utarbetas blir idén först uttänkt i de andliga världarna. Så utgöres idén till en blomma av den urbild, som motsvarar alla blommors bild. Om det nya som skall arbetas fram innebär stora krav på framförandet, sändes ett väsen ned i inkarnation, en människa blir född, som har till uppgift att leda in tänkandet i rätt riktning.

Så kom Albert Einstein ned till vår värld för att omgestalta vår syn på många ting. Tidsbegreppet blev föremål för en revidering. Det mänskliga förnuftet lärdes behandla tiden på samma sätt som rummet. Den införlivades med dimensionerna och blev den på rummet följande dimensionen.

Teoretiskt antogs lagen snart, men att finna en praktisk tillämpning på denna nya åskådning blev svårare. Och dock är det just detta som förestår oss i vår värld. På samma sätt som rummet i länge sedan förgången tid ej uppfattades som påbyggnad på ytan, ett förhållande som så småningom fick inpräntas i medvetandet, så må vi nu tänka oss tiden som en utbyggnad på rummet. Vi har svårt att uppfatta rummets oändlighet på rätt sätt, och tanken på evig tid inger oss närmast en känsla av oro och ångest.

Men det är inte så vi skall se det. Det är inte fråga om ett tidsförlopp, som aldrig tar slut, lika litet som oändligheten är ett rum utan gräns. När cirkellinjen slutits vid mötet med sin utgångspunkt, har den uppnått sin oändlighet, men är begränsad inom sin egen dimensions gränser. Så kan varje dimension, när den fullbordat sitt oändlighetslopp övergå i nästa, och när den första övergått i den andra, kan vi lämna den förra utan avseende. Något band att fästna i finns inte, friheten är människan given, den är nedlagd som gudagåva i tillblivelsens ögonblick.

Varje egenskap, såväl gudomlig som mänsklig, kan inrangeras i någon av dimensionerna. Så kan vi finna att den högsta av alla gudomliga egenskaper, det ursprungliga upphovet till dem alla, är viljekraften. Den kan vi återfinna, såsom utsprungen ur den i statistiskt tillstånd vilande Gudomen, i det lägsta av alla vibrationsfält, den primära materien. I skapelsens första ögonblick möter det högsta det lägsta. Det är i stenen Guds klarhets ljus återspeglas. I den hårdaste av den alla, briljanten, utstrålar i bländande klarhet den Högste i förklarad gestalt.

Så må vi av detta förstå, att vår Skapare icke skall sökas i en avlägsen himmel, ty även om vi kan finna honom där, varför förlägga det vi högst av allt önskar finna inom räckhåll till områden, där tanken svindlar och förvillar sig i hopplöshet? Han finns på nära håll, i stenen du lyfter upp från marken, i vattnet du dricker, i luften du andas och i värmen, som sneker din hud en solig sommardag.

Guds kärlek är också att återfinna i dimensionernas led. I tidens flykt är Han det förbillande nuet, och han förvandlar detta okända, vars innebörd du efterforskar till klarhet och ljus.

När du rätt förstått vad tid är, har du funnit Gud. Han är i tiden likaväl som i stenen. När evigheten är rätt uppfattad som en tid utan förlopp, då har du förstått att Gud är evigheten själv. Innebörden häri fattar du på samma sätt som du förstår att Gudomen återspeglar sig i stenen. Det krävs tålmodiga studier i samband med en fast tro på egen förmåga, att nå kunskap i denna fråga, men du behöver inte trampa fram i en ljungel, andra har gått före och banat väg. Den är upplyst av gudomligt ljus, den är trampad av pionjärernas fötter, vilka i kärlek till sin uppgift spritt ut över den

sin egen längtans kraft. De som kommer efter, får del av den kraften. I sökandets glädje skall vägen trampas av alla den, som är ivriga att nå visdomen.

Att förstå är att ha mött förklaringen, när den är funnen kan nya ting utvinnas; att ha uppnått ett mål är att ha anträtt färden mot ett nytt. En efter en skall naturens och livets hemligheter avslöjas för sökaren, och han skall finna att allting ÄR. Istället för att efterforska sanningen har han blivit ett med denna och vet då att sanningen ÄR. När han insett att evigheten inte är tid som löper i ett aldrig upphörande flöde av nu-ögonblick, utan istället är ett VARA, då vet han att tiden ÄR.

Vad innebär en sådan kunskap? Det är att ha nått en ny form av tillvaro, ty att känna sanningen om tingens VARA är att råda över liv på ett hittills okänt sätt. Att veta att tiden inte längre flyr från oss utan stannar i ett slutgiltigt nu, betyder inte stagnation utan avslutandet av en dimension för övergång till en ny.

Kunskap är makt, en makt som förliktar. Strängt är den lagen utformad och försedd med Guds eget insegel, som säger att ingen vinner inträde i den vishet som leder till makten över vårt VARA, förr än den fullkomliga osjälviskheten är uppnådd.

När människan lärt sig älska sanningen och sätta den högre än sitt eget liv, då är hon mogen mottaga sanningen. Därför tjänar det till intet att forska efter den eller att söka nå den genom kontakt med högre världar, förr än denna offervillighet vunnits. Det tjänar till intet, ty inseglet skall icke brytas innan hon uppfyllt villkoren.

Det är här fråga om en kunskap, som icke får och icke kan missbrukas, ty den som skulle önska bruka den i själviskt syfte, skulle i verkställandets ögonblick förintas av dess kraft. Så starkt är det sammanställt som givit lagen dess verkan, så starkt är gudomskraften införlivad med den kraftens verkan, som ligger förborgad i sanningen, att ingen söker den, som icke renats i dess förberedande bad. Sanningens reñande bad skall människan genomgå, sedan är hon redo.

För var och en som känner sig kallad att anträda färden skall Vishetens klara stjärna visa vägen. Tiden jämnar den och evigheten sluter dess cirkel. I själva sökandet ligger förmågan att finna förborgad. Lär vi oss förstå tiden, så finner vi vägen vi har att gå. När tiden ändat sitt lopp och blivit uppfattad som en evighet utan förlopp, då har vi anträtt färden och når i tidens fullbordan därhän att se målet förverkligat i klarhet utan mått. Hur vi skall nå dit skall vi försöka utröna.

I TIDENS FULLBORDAN

Människan har att börja sin färd uppåt med bön om hjälp. Detta ger henne en plattform att stå på, som kan bli utgångspunkt för vidare höjande. De flesta som sjunkit djupt, men lyckats åstadkomma en bättring i förhållandet, når inte längre än till denna plattform. Där finner de sin frälsare och där stannar de fördjupande sig i tron på den allt försonande kärleken, som de ser, om de tillhör den kristna tron, i Kristi korsfästelse. De naglar sig fast vid korset, talar om frälsning genom Jesu blod, sjunger lidandets lovsång och anser sig därmed ha nått målet.

Allt detta är mycket bra, deras insats för egen räddning skall inte underskattas, men de glömmar att det krävs något därutöver, om deras frälsning skall leda dem till något utöver ett lovsjungande av lidandet på korset. Därför att när de lämnat det jordiska, når dessa ivrare för korsdöden inte längre än till ett fortsatt prisañde av detta lidande. De glömmar att korset skall vara fritt från all smärta, om deras förhoppningar skall gå i uppfyllelse om dess förmåga att föra dem vidare.

De har lärt att det av dem krävs ånger över begångna fel, men har lämnat denna sida alltför liten uppmärksamhet. Det måste bli en på djupet gående ånger, ett penetrerande av varje handling, ett mötande på ett objektivt sätt med det de gjort av skada mot ett annat väsen, vare sig människa, djur eller materia. När de i sig upptagit den smärta de själva åsamkat andra, då först är korset befriat. Då är det tomt. Då först skall detta kors ge dem det de söker.

Denna ånger måste alla människor bli förtrogna med, det har predikats för dem, men nödvändigheten härav har icke nog uppmärksamats. Med illa dold lättja kastar de allt på Jesus, som termen lyder, och för sent får de erfara att detta icke är rätta mönstret för en sann omvändelse. Det kommer en dag då de lärt det, men kanske skall det behövas många inkarnationer för att deras sinne skall vakna för denna sanning. De kommer då att bli efter på vägen. Andra som sett sanningen klarare går om dem, kanske skall det bli nödvändigt för dem att ta upp sin utveckling i en efterföljande utströmning.

Det är detta som avses med Kristi ord: "icke räcker det att säga Herre, Herre," Kristi sanna efterföljare finner vi icke bland dessa ytliga kyrkobesökare, som hörbart suckar över sina synder i kyrkbänken. Hans efterföljare utgöres av dem, som gör vår Faders vilja. Och Hans vilja är att var och en känner sina fel på ett sådant sätt att dessa blir utstrukna genom full gottgörelse. Det är deras insats som skall höja mänskligheten, och det kan ske utan kyrka och präster, det kan ske hos ateisten likaväl som hos den bibeltrogne. Det är förståelse för sanningen som krävs, inte böneläsning utan eftertanke.

När mänskligheten förstått detta skall den gå vidare och nå högre. Den lag som gäller för all utveckling skall inläras, och när detta har skett kan man nå långt ut över livets nuvarande trånga begränsning. Det skall uppstå en ny tid för människan att leva i, en tid som är i nivå med nya inhämtade kunskaper. Allt detta står nu för dörren. Alla kan inte nå dit samtidigt, men porten är uppslagen på vid gavel, och den som har öron att höra med, han må lyssna till det som säges och träda in genom porten. Det rike han där möter skall fylla honom med häpen undran.

Det är här nästa dimension skall läras, kunskap om rymdtiden skall förstås och upptagas i det mänskliga väsendet som erfarenhet. När detta är uppnått blir allt annorlunda mot förut. Tiden skall där ha nått sin fullbordan. Evigheten skall bli fattbar på ett sådant sätt att människan nu inte längre ser på den som ett förlopp från gången tid till kommande över en punkt som ständigt flyttar sig, nu-punkten, utan såsom ett stillastående VARA. Hon har nu nått fram till att konstatera att tiden ÄR. På samma sätt som rummet ÄR och icke tillbringar sitt vara i ett flöde av ständig förflyttning.

När vi förstått att se det så, då är evigheten rätt uppfattad. Då vet vi att det är ett VARA utan gräns, att evig tid icke är något som förflyter utan att någonsin upphöra. Men detta att ett ting saknar gräns, innebär endast att dess gränslöshet gäller inom dess egen kategori. Lämna man denna för att övergå i en ny, upphör dess makt som obegränsad egenskap. Då kan vi lämna den utan avseende för att ägna vårt intresse åt det nya som väntar. Och dock upphör den icke att existera, såsom evig finns den till, men bortom vår intressesfär.

Så skall vi se detta som kallas att tiden nått sin fullbordan. Det som nått en fullbordan är avslutat, det skall icke längre bearbetas vare sig med intellektet eller känslan, endast behandlas såsom det vi lärt oss förstå och accepterat. På så sätt har vi i tidigare skeden lärt oss uppfatta rummet. Vi känner lagarna för dess funktion och sysselsätter oss icke längre med att bearbeta det med hårklyveri.

Att uppnå ett nytt kunskapsområde och färdigställa det med intellektets hela förståelse, inger en stark lustkänsla. Det är lönen för lång möda, ett fullbordande som ger tillfredsställelse.

Människan har benägenhet att dröja sig kvar på den punkt dit hon nått. Där är hon förtrogen med omgivningen, där vill hon slå upp sina bopålar. Följden blir stagnation. Livet är utveckling, ett ständigt fullbordande och ett ständigt nyskapande. Den som dröjer på vägen blir efter, det är framåtskridandet som skänker lycka.

I tidens fullbordan har vi uppnått ett vägs-käl, som leder in på nya erfarenheter och fram mot fullföljandet av nästa kategori. Om det skrämmar sinnet, detta upprepar utan slut, så glöm inte att också upprepningarna har en gräns, det är när allt fullbordats och nått sitt slutliga mål. När allt återvänt till sin utgångspunkt, då har det statiska uppnåtts. Detta står som motsats till det dynamiska, och det dynamiska är alltets utflöde i kosmos.

Så skall vi se alltets motsatsförhållande till intet. Dock är var och en av dessa motsatser i besittning av sin egen motsats' egenskaper, d. v. s. allt har i sig potensen till att bli till intet, och intet äger potensen till alltets utformning.

Detta är den yttersta av alla motsatser, när vi förstått dess innebörd har vi uppnått en fullbordan av högsta mått, och med vår nyförvärvade djärvhet att icke sky stora vittfamnande tankar utan låta dem löpa i kraft av vår förståelse för alltings samstämmighet, kan vi här tala om att allting rör sig i tidens fullbordan. Detta innebär att det som synes vara en sak, lika väl kan vara dess motsats. Att röra sig eller vara stilla har samma effekt, om man följer med tanken det som sker. Då rör sig tanken i sin kategori, och rörelsen blir till en evighetskategori. - Att vara eller icke vara, det är frågan. Om svaret blir att det är samma sak, förfaller frågan, den har upphört att gälla.

Att ha uppnått kunskap om detta är att ha kommit nära Gud i ett samgående av så stora mått att vår fulländning är nära. Om vi än icke nått därhän, vet vi att tiden icke äger den flykt som vi tillägnar den, utan att tiden ÄR, och då behöver vi inte vänta på det som skall ske. Allt är funnet, ty Gudomen är alltets mittpunkt. I Honom finner vi all kunskap, och den skall delges oss i det ögonblick vi uppnått den punkt, som är detta allt. Det är Gudomen i statisk vila, varom vi nyss hörde, innan Han ännu anträtt färden ut i alltets eviga vara och efter det att denna färd är avslutad i alltets mittpunkt. Vi är då vid målet, förenade till ett med en Fader, som vill att vi skall äga Visdom och Kärlek. De två är ett. I viljekraften är de förenade till en enhet. Så är vi då ett i Gudomen.

Elisabeth Lansenor.